

δα

μακ ὁ εὐτομικ

ὁ πάπας

azi

, zice Sfântul Marcu Evghenicul, a cărui pomenire Biserica noastră o laudă pe 19 ianuarie.

„Este mai bine să văd în mijlocul cetății turbanul împăratului turcilor decât tiara latină”. Acesta este faimosul răspuns al „marelui duce” Luca Notara nefericitului și eroicului nostru împărat, Constantin Paleologul, care, ca să salveze Cetatea de turci, a acceptat înrobirea Bisericii Ortodoxe față de papa.

Cu puțini ani mai devreme, în 1438, fratele său Ioan al XVIII - lea Paleologul, în pofida poruncii exprese a tatălui său, înțeleptul împărat Manuil Paleologul - „fugi de orice tentativă de unire cu papa”, după G. Sfranzis - din aceleași motive, a fost silit prin șantaje și amenințări, să semneze „unirea” Bisericilor la Sinodul mârșav și tâlhăresc de la Ferrara - Florența. Însă atunci nu s-a reușit nimic, deoarece s-a împotrivit energic luptătorul și stâlpul Ortodoxiei, Sfântul Marcu Evghenicul. Aproape singur, sfântul a dezgolit punctele slabe ale eresului papal, a refuzat să semneze, a salvat Ortodoxia, a salvat elinismul. Papa Eugeniu al IV - lea a semnat „horos-ul” și a cerut să afle ce a făcut Marcu. Când a aflat că principalul lui adversar a refuzat, a rostit faimoasa expresie: „așadar, nu am făcut nimic”. Și, cu siguranță, serviciile papale l-ar fi ucis pe sfânt, dacă nu s-ar fi îngrijit de ocrotirea sa chiar împăratul. Când misiunea s-a întors în Cetate, poporul, stăruind cu tărie în credința ortodoxă a părinților, l-a cinstit pe stâlpul Ortodoxiei, pe Marcu Evghenicul, și i-a dezaprobat zgomotos, insultându-i foarte dur pe „greco-latini”, pe ierarhii uniți. În continuare, Marcu Evghenicul, scriind două enciclice împotriva „unirii cu nume mincinos”, pe care le-a adresat „creștinilor ortodocși din tot pământul și din insule”, a subliniat despre papofiliile apostate: „...Trebuie fugit de ei cum fuge cineva de șarpe, ca de aceia care îl cârciumăresc și îl neguțătoresc pe Hristos, sau poate ca de unii cu mult mai răi decât aceia” (N. Vasileiadis, «Μάρκος ο Ευγενικός και η ένωση των εκκλησιών» - „Marcu Evghenicul și unirea Bisericilor”, pag. 164). Și istoria i-a dat dreptate lui Marcu și nu apostatilor Visarioni și Isidori. (Apostatul Visarion, pe care astăzi unii, în principal de origine pontică, încearcă să-l ... reabiliteze, a trădat credința strămoșească, a trecut la papism, și-a părăsit turma - era episcop de Trapezunt - cu puțin înainte de cucerire (1453), și pentru serviciile sale față de papa „a fost cinstit” cu demnitatea de cardinal).

În perioada turcocrăției, misionarii catolici nu au încetat să străbată romanitatea aflată în robie și să-i constrângă pe cei înrobiți să treacă la papism. Însemnări pe vechi biserici din Sifnos relatează: ([περισσότερα...](#))